

Promítač, Dostojevskij, Sprite

Jan Kadrnka

Děsí mě ta temná věc,

Která spí ve mně:

Celý den cítím její hebké péřové pohyby

a její zášť.

Sylvia Plath: Jilm mluví, přel. Jan Zábřana

Je ráno, je ráno, nohama stíráš rosu na...

Tuhle písničku jsem si před lety nastavil jako vyzvánění, už ani nevím proč a abych řekl pravdu, po každodenní konfrontaci mi už začíná lézt krkem. Ze stejného důvodu se asi můj brácha rozešel se svou holkou. A taky protože ho podváděla. Ta holka je mrcha, říkal, ale já nevím, mně připadala fajn. Byla chytrá. Ne snad proto, že tajně randila s jeho spolužákem, ale viděl jsem jednu její knihovnu, když jsem byl u ní, a z té jsem poznal, že je chytrá. Z knihovny, co má člověk doma, toho jde o něm hodně zjistit. Znáám lidi, kteří vůbec nemají knihovnu. Jsou to idioti.

Když jsem vstal z postele, chvíli jsem klidně stál, než přešla hypotenze. Potom jsem vyrazil ke skříni s oblečením a cestou zakopl o oblečení, co leželo na zemi. Byla to bílá košile z hrubého lnu, o číslo větší než je třeba a zmuchlaná. Oblékl jsem si ji. Ne že by se mi takhle normálně válelo po pokoji oblečení, to jenom ze včerejška, nechtělo se mi to uklízet. Mám pokoj sám pro sebe na koleji, kde bydlím, když je škola. Teď mám teda všude roztahaný učebnice a sešity kvůli zkoušce a na zemi oblečení ze včerejška, ale jinak je tu docela uklizeno. Do tak malého prostoru se stejně vejdu akorát knihy, které obrůstají celou zeď, psací stůl, skříň a nějaký kaktusy, co mi uhnívají v rohu pokoje. A všechno je to pokrytý prachem. To je ale asi jediná vada mého pokoje, že je všechno zašedlý pod nánosem prachu. Dneska, když jsem se zahlídl v zrcadle, měl jsem dojem jako bych sám byl zaprášenej. Občas když vyjdu ven, ten prach jde se mnou a všechno je šedivý.

Otevírá malou lednici, která se krčí u zdi a výhrůžně vrčí. Máslo, jahodovej džem, toasty jsou na lince. Čaj se louhuje. Piju levnej balenej čaj, vypadá jako smetí vymetený odněkud a je strašně silně ochucenej ovocným sirupem, aby byl alespoň trochu pitelnej, aby se z něj člověk nepoblil. Ano, je hnusnej. Ale piju ho ze zvyku. Vždycky jsem ho pil. Vlastně

spoustu věcí dělám takhle ze setrvačnosti, jsem takovej setrvačnick. Když snídám, mám výhled přímo na svou knihovnu. Salinger, Orwell. Každé ráno na ni zírám, vím přesně, jak jdou knihy za sebou, mám ten obraz vyraženej hluboko do mozku. Poe, vedle něj Bulgakov. Stovky papírových světů, co jsem navštívil, desítky dveří ven z tohodle pokoje. Ten výhled mě otravuje. Za mými zády je okno ven, mohl bych otočit stůl a koukat se do něj při snídani, ale neudělám to. Už proto, že to není jenom okno ven, ale i dovnitř – a někdo by mohl můj pohled opětovat. A ten pocit by mi vadil.

Už jsem vzhůru asi hodinu, ale furt myslím na včerejšek, ještě mi nedovolí začít nový den. Včera jsem totiž rozbil promítačku. O víkendech pracuju v místním kině jako promítač – to znamená, že dvakrát denně sedím asi dvě hodiny, podle toho jak je film dlouhý, v malý šerý místnosti osvětlený promítačkou. Dneska do té místnosti ale nepůjdu, dneska jedu do kina, protože tam musím vyřídit věci s tou promítačkou, co jsem včera rozbil. Přispěju na ni a nějaký chlap, který takový věci shání, sežene novou. Nic se nestalo. Bylo to zbytečný. Dopil jsem čaj, hledám kabát, leží na zemi u dveří. Zaprášenej.

Včera

Otevřel jsem zelený plechový dveře, vstup pro zaměstnance, a vešel do kina. Kolem mě proběhl chlap v modrý kombinéze, sleduju ho pohledem, protože vypadá divně. Ukáže se, že tady spravuje automat na kafe, kterému odmontoval předeek a jeho vnitřnosti vyházel ven. Je to zvláštní pocit, když člověk prakticky každěj den prochází kolem nějaký věci, třeba automatů na kafe, a najednou vidí jejich vnitřnosti.

Jdu dál a silně cítím kávu, potom dojdu k bufetu stojícímu vzadu v hale, vedle vchodu do kinosálu. Prodávají tam bagety, pivo, limonádu a ovocný saláty, takže teď cítím tohle. Okoralý bagety a různý další věci tady dělávala jedna stará, okoralá ženská, která už odešla, protože měla Parkinsona a upouštěla jídlo na zem. Taky se třeba zastavila a už nešla dál. Teď za pultem pracuje nějakěj plnovous v kostkovaný košili.

Film dáváme až za půl hodiny, takže mám ještě čas, než budu muset k promítačce. Opřu se o pult. Boty mi kloužou po šedivý, ošoupaný podlaze, obklopují mě vysoký stěny natřené na bílo. Když mám bufet a stolečky za zády, vidím, že tu toho moc není. Je to takový malý obecní kino. Zleva doprava filmový plakáty, kterýj jsem pomáhal věšet. Okýnko, ze kterýho prodává nějaká ženská vstupenky nebo mi z něj nadává, že věším plakáty špatně. Zelený dveře, šedivý dveře, vstup do kinosálu. Nad ním je malý prosklený okýnko, ve kterým jde vidět promítací místnost. V ní budu promítat, ale až za chvíli. Jsem tu brzo, plnovous

v kostkovaný košili zatím odešel zelenými dveřmi pryč, chlap ho následoval a nechal tu za sebou vykuchanej automat na kafe. Jsem tu sám.

Dnes

Když vycházím z bytu, mám na sobě černý kalhoty, zmuchlanou košili a kabát pokrytej prachem. Hluboko v jeho kapsách mi zvoní telefon, tlumeně, jako budík zabalenej v šátku. Zvednu to. „Promiňte, teď nemám čas. Ne, nestojím o výhody. Ano, kredit mám předplacenej. Ne, výhody opravdu nepotřebuju. Nashledanou.“ Vypadněte z mýho telefonu.

Nechtělo se mi to pokládat, chtěl jsem na toho člověka rvát, ale udržel jsem se a típl to. Dneska už nebudu mít šanci na někoho rvát, ale až přijdu zpátky na byt, můžu si křičet pro sebe. Ale potichu, aby to neslyšeli lidi, co bydlí vedle. Ne že by mi na nich záleželo, napravo bydlí kluk, kterýho vůbec neznám, ale vím, že je stupidní. Já to poznám, proto ho na chodbě ani nezdravím. Projdeme kolem sebe, já se snažím nenavázat oční kontakt a civím na jeho obrovský bílý tenisky. Pak si všimnu, že se na mě kouká jakoby svrchu a sám se snažím koukat se na něj ještě víc svrchu a přitom mi dochází, jak je to idiot. Nalevo bydlí zrzek, kterýho znám ze školy. Ten mi moc nevadí, párkrát jsem ho pozdravil.

Jdu dolů po schodech a boty mi vrzají o bleděmodrý kachličky. Vrzvrzvrz, v takových pravidelných intervalech vrže i houpací křeslo u nás doma. Každý den si na to vzpomenu. Sedávala na něm babička a koukala na televizi, četla si s tlustýma brýlema na špičce nosu nebo pletla svetry, šály, ponožky. Pamatuju si, že jednou, když mi bylo asi dvanáct let, mě doma babička hlídala. Udělala mi do červenýho plechovýho hrnce, na krajích otlučenýho a zrezlýho, krupici, kterou používala i jako nadávku. „Krupica s makem!“ vykřikne pokaždý, když rozsype mouku, když jí uteče oko nebo když já něco rozbiju. Ten den jsem si vzal kaši do pokoje, vylezl na skříň a četl si tam, skrčenej těsně pod stropem. Vedle mě visela na drátě rozpálená žárovka bez stínítka, kterou jsem občas rozhoupal. Zezdola bylo slyšet vrzání křesla. Za chvíli, když byla kaše sněžená a knížka už nezáživná, vrzání zničehonic přestalo. Pár minut jsem jen seděl, ale pak jsem nějak znervózněl, slezl ze skříně dolů a šel za babičkou do obýváku. Zbytek večera, než se naši vrátili z divadla, jsem strávil před domem, protože mě dělilo zůstat sám s mrtvolou v baráku.

Když jsem došel dolů, ke vstupním dveřím, viděl jsem na chodbě zrzka odvedle. Měl na sobě černou mikinu na zip, vzadu na kapuci ji měl rozpáranou a nitky, které mu odtamtud trčely, se zelektrizovaný lepily na jeho pihovatej krk. Stejná elektřina asi způsobuje, že mu vlasy trčí kolmo k lebce a vypadá kvůli nim jako permanentně vylekaná animovaná postavička. Zrzek je fajn, v jistým ohledu si ho i vážím.

Jedeme naproti sobě, on míří ke schodům, já ven z budovy. Když se mjííme, kývnu na něho. On jde dál, slyším, jak mu martensky vržou na schodech. Nikdy by mě nenapadlo, jakej je to odpornej člověk. Já myslel, že spolu vycházíme, a on udělá tohle! Když člověk na někoho kývne, tak ten druhej kývne taky, ne? Už jenom ze slušnosti. Ne, zrzek je prostě idiot. A ty jeho stupidní nagelovaný vlasy a martensky na nohách. Takovýhle věci vypadají vždycky stupidně. Zrychlím krok, otevřu dveře a vyjdu na ulici. Ze slunce mě bolí za očima a tak je zavřu. Když je zase otevřu, asi o tři metry dál na mě kouká starej chlap v zelený větrovce a očividně bez zubů, jeho pusa jako by se sama požírala. Jak zachytil můj pohled, otočil se a šel pryč, z jeho igelitový tašky za jednu korunu mu koukal celer. Chvilí jsem zíral na jeho záda, potom jsem se otočil a šel nahoru po ulici, ale hned jsem se zas zastavil a zvedl hlavu – prohlížel jsem si barák, ze kterýho jsem vyšel. Naše studentská ubytovna má krabicoidní tvar a bleděmodrej nátěr. Zepředu jsou vysázený okna v plastových rámech obtáhlých kolem dokola gumovým těsněním, který divně smrdí a loupe se. Všiml jsem si, že na svém okně jsem ho odloupal úplně a že v zrzkově bytě jsou na parapetu muškáty.

Jak jsem na ten barák koukal, snažil jsem se vybavit si nějaký příjemný vzpomínky, co s ním mám spojený. Nic. Snažil jsem se vybavit si jakýkoli vzpomínky. Nic. Pusto. Jako by se všechny dny, co tady jsem, slily v jedinej, kterej pak děšť spláchl ulicí dolů a pryč. Udělalo se mi blbě, v puse byla cítit pachut' čaje od snídaně. Šel jsem dál ulicí nahoru, k autobusový zastávce a pryč.

Včera

Venku je chladno, a proto když sem do kina dorazí hlouček lidí v zimních bundách, klepou se a podupávají na betonový podlaze a otřesy rezonujou až ke mně. Jdou ke stolečkům, sundávají bundy, a protože tu není žádná šatna, větší je na židle a přehazují přes stoly. Některý části hloučku tady pracují, ty obvykle znám i ze školy. Pak tu jsou nějací, kteří tady nepracují, ale asi se znají s těma druhýma a jsou tady kvůli filmu, co dáváme za půl hodiny. Vesměs jsou o trochu starší než já. Seskupili se u dvou stolků a vytvořili hlučnou změť dlouhých nažehlených vlasů, nagelovaných patek a zimních bund. Já se mezitím přesunul na židli u baru, byl jsem prakticky přitisknutej k barovýmu pultu obtáhlému bílým linoleem, který po okrajích puklo a odkrývalo dřevotřísku. Když jsem sjel rukou dolů a chytil se židle, do kabátu, co jsem měl pořád na sobě, se mi zadřelo pár třísek. Sehnul jsem se pro koženou tašku, co jsem si vzal s sebou a položil si ji na stehna. Nejdřív jsem vytáhl hašlerku a dal ji na pult, potom jsem vedle ní položil knížku. Tohle je sice obecní kino, ale je v jiný obci, než kde bydlím, a proto sem jezdím autobusem. Jedu jenom chvilku, ale pak tady vždycky čekám

půl hodinu, než začne první film. Proto si s sebou беру knížku. Dneska jsem si vzal Dostojevského, člověk vypadá dobře, když si u baru čte Dostojevského.

„Co to máš?“ Holka, která je ve všední dny moje spolužačka, tu někdy o víkendech v bufetu dělá servírku. Na sobě má tílko s Mickey Mousem a přes něj černou zástěru, takže jdou vidět jenom Mickeyho uši. V nose má kroužek a ve vlasech červeně melír. Teď zastínila lustr, kterej jí osvětluje zezadu, takže její vlasy vypadají červenější než obvykle. Ukazuje mi na knížku a ptá se, co to je. „Dostojevskij,“ odpovím a snažím se potlačit radost z toho, že se zeptala.

„To je Fjodor, že jo?“ zeptala se.

„Co je Fjodor?“

„No tohle,“ řekla a zvedla knížku. „To F. je Fjodor,“ a položila ji zpátky na pult. Musel jsem jí dát za pravdu.

„Sprite?“ zeptala se a postavila na pult lahev Spritu. Otevřela ji a pár kapek dopadlo na fialovej přebal knihy. Nestačil jsem říct, že nechci, a tak jsem si řekl o brčko. Trochu naštvane jsem ho strčil do lahve a začal srkat. Pak jsem si do pusy strčil hašlerku a cinkal jsem s ní o zuby.

„Ty jdeš na film?“ Tohle od ní byla divná otázka, protože určitě musela vědět, že dneska promítám.

„Ne, já promítám. Jako vždycky.“

„Dneska ne,“ odpověděla mi. „Dneska to má přece dělat Filip. Čau, Filipe!“ Filip právě přišel a jeho tlustý tělo mě celýho zastínilo, jak prošel v protisvětle kolem nás. Pozdravil ji, mě si nevšímal. To mě naštvávalo víc, než jsem čekal. Narovnal jsem se na židli a křikl jsem na něj, možná moc hlasitě, jestli dneska promítá.

„Ne,“ řekl. Potom splynul s hloučkem lidí vzadu u stolků.

„Tak promiň,“ ozvalo se za pultem, „já se spletla.“

„A proč seš tady vlastně ty?“ odsekl jsem a rozkousl hašlerku. „Dneska tu má bejt plnovous v kostkovaný košili. Už jsem ho tady předtím viděl.“

„Petrovi je špatně. Blije. To z těch chlebičků tady,“ ukázala na prosklenou vitrínu s jídlem za sebou. „Jsou to ty vajíčka na nich.“

Chvilku jsme se na vitrínu oba dívali, potom ji otevřela a vytáhla velkéj ták s obloženými chlebičky. Sehnula se a vysypala je do koše pod pultem. Pak se trochu smutně podívala na prázdněj ták.

„Je to škoda, ty vajíčka. Ale už smrděly, aspoň se mi zdálo. Když se Petrovi udělalo blbě, zaskočila jsem. Stejně tady mám dnes kontrolovat lístky, takže budu dělat oboje.“

„Jo,“ odpověděl jsem a odstartoval chvíli ticha. Trvalo asi minutu, mezitím jsem sloupal kus linolea z pultu.

„Byls na plese?“ zeptala se nakonec.

„Jo,“ zalhal jsem. Včera byl ve škole ples, já jsem se na bytě díval na seriál.

„A dobrý?“ ptala se dál.

„Jo, super. Ale Helma mi tam vadil.“

„Jaká helma?“

„Že mi vadil Ivan Helma, ten nás dřív učil fyziku.“

„To byl ten v tom červeném saku, jak byl nahoře?“

„Jo,“ řekl jsem.

„Ten otravoval každého,“ odpověděla. Ještě ji zajímalo, s kým jsem tam byl.

„S nikým,“ já na to.

„S nikým jako s nikým, nebo že mi neřekneš s kým?“

„Vyber si,“ odpověděl jsem a usrkl Spritu.

Hlouček vzadu u stolů otravně štěbetal, jedno slovo se mísilo s druhým a nemyslím, že oni sami měli tušení, o čem je řeč.

„Vypadaj hloupě a spokojeně,“ řekl jsem si spíš pro sebe.

„Proč jsem tě neviděla na plese?“ zeptala se ona a smetla z pultu nějaký drobek. „Já nevím, nebyl jsem tam moc dlouho,“ řekl jsem a smetl z kabátu drobek, co mi tam napadaly.

„A kams šel?“

„Já nevím, tak různě. Byl jsem na ulici.“

„Na jaký ulici?“

„Na mokrý.“

„Mokrá ulice?“

„Pršelo, takže ta ulice byla mokrá.“

„A měls deštník?“

„Ne. Zmohl jsem.“ Zamračila se a mě napadlo, že vlastně ani nevím, jestli včera pršelo. Já si nikdy nevšimnu, jaký je počasí. Žiju za stěnou, nikdy na mě neprší. Nikdy na mě nesvítí slunko.

Chvilku jsem hledal v tašce další hašlerku a když jsem zvedl hlavu, za pultem nikdo nebyl. Došlo mi, že hlouček u stolů je tady už asi čtvrt hodinu a ještě si nic neobjednal. Otočil jsem se a ona je právě obsluhovala. Smála se s nima a vůbec vypadala hloupě. Když došla zpátky, chtěl jsem jí začít nadávat, ale nevěděl jsem kvůli čemu.

„Ty se s nima znáš?“ zeptal jsem se jí a ona zatím vytahovala něco zpod pultu.

„Trochu. Jsou fajn.“

„Ne, jsou stupidní.“

„Proč to říkáš?“

„Podívej se na ně, jak se smějou a tak. Jde vidět, že nic nechápou, že jsou strašně omezení.“

„To že je ty nechápeš, neznamená, že jsou omezení nebo tak něco. Třeba máš ty jenom omezený úhel pohledu, chápeš.“

Začínala mě otravovat čím dál víc. Představoval jsem si, že seberu knížku a půjdu si číst do promítárny nebo že se třeba začnu nahlas smát a potom odejdu, ale nic jsem neudělal, jenom jsem dál seděl a řekl:

„Vůbec nic neumí. Nic nedokázali, ale jsou moc omezení na to, aby jim došlo, jak na tom jsou. Žijou úplně prázdný život. Každý den vstanou v tolik a tolik, sní si snídani, jdou do školy nebo do práce nebo někam jinam, kde jsou úplně neúčinní, potom dojdou domů a stráví zbytek dne tím, že nedělají vůbec nic, na co by se mohli pamatovat alespoň do druhého dne. Pak jdou spát a je to pro ně úleva, chápeš? Jako dočasná smrt. Vůbec nic neumí a jenom čekají, každý den jenom čekají, až se něco stane, to protože jsou děsně ustrašený na to, aby něco dělali.“

Samozřejmě že jsem mluvil o sobě. Ona dál něco dělala za pultem, mlátila tam s talířema a já jsem z pultu shodil lahev od Spritu tam, kde jsem tušil její pracovní desku s nádobím, na kterou teď vyskládávala talíře. Vzal jsem si věci, posbíral obaly od hašlerek a zvedl se ze židle. Šel jsem do kinosálu a odtud nahoru do promítárny. Budu se tam malým oknem dívat dolů na bufet a na hlouček za ním.

Dnes

Autobus přijel na zastávku a dveře se se sípáním otevřely. Když jsem nastupoval, zachytil se mi do nich dědův odznak SNB, co mám připnutý na kabátě. Děda se před lety zastřelil. Až jsem se dostal dovnitř, všiml jsem si, že v autobuse není moc lidí a sedl si na náhodný prázdný místo.

Já tu promítačku ani nechtěl rozbít, byla to nehoda. Teda nebyla, ale... já nevím. Nevím, na co jsem myslel, když jsem do ní kopal, asi jsem byl rád, že se něco děje. Když o tom přemýšlím, je mi z toho trochu špatně, ale to může být taky ten čaj, co jsem ráno pil, pořád ho cítím v puse. Taky cítím žvejkačky. Autobus sice vypadá čistě, teď ráno v tom šeru

navíc docela útulně, mohl bych klidně i usnout, ale kdybych se sehnul, uvidím vespod všeho žvejkačky, který tam nalepili nějakí odporní lidi. Shýbat se nebudu.

Na sedadle přede mnou sedí chlap v baloňáku, jenom si sedí a má šediny. Na to, jak je mladej, mohlo by mu být tak dvacet, má dost šedin, hlavně na spáncích. Potkávám ho vždycky tady v autobusu a myslím, že se známe ještě odněkud, ale těžko říct odkud. Často se zdravíme, tak nějak pokýveme hlavou, ale nikdy jsem s ním neprohodil ani slovo. I kdybych chtěl, stejně nevím, jaký slovo by to mělo být.

Když autobus přijel na další zastávku, nastoupila si nějaká ženská a sedla si vedle mě. I přes to, že byl autobus poloprázdnej, přesto si sedla vedle mě. Nechápu, co tím sleduje, a štvete mě tím. Ani nevím, co tady dělá, nikdy jsem ji neviděl. Přitom mám nakoukaný všechny lidi, co se mnou ráno jezdí v autobuse, všechny ty mizerný lidi znám. Teda jejich obličej. Ten její byl zvláštní. Hodně asymetrickej, jako křivě narysovaná kružnice, hodně nalícenej a docela hezkej. Zaštrachala v kabelce a vytáhla mobil. To nesnáším, když lidi vytahují mobily. Dřív by si třeba zapálili cigaretu, když to ještě v autobusech nebo restauracích bylo povolený, ale dneska si všichni vytahují mobily a svítí si s nima do obličej, buď do svého vlastního, nebo sobě navzájem. A selfička jsou taky hrozný. Moje teta byla na dovolené v Toskánsku a ukazovala nám odtamtud fotky. Jenže na všech fotkách vždycky půlku Toskánska zabírala ona sama. Chtěla nám ukázat fotky z dovolený a místo toho ukazuje jenom sebe. Nechápu proč, vždyť na ni jsme se mohli kouknout hned tak, jak tam byla. Nebo se snad bála, že bysme jí jinak nevěřili, já fakt nevím. A ženská vedle mě drží mobil úplně blbě. Protože je šero, obrazovka se perfektně odráží v okně přímo vedle mojí hlavy. Vidím na okně Instagram nebo něco podobnýho a je to mimořádně odporný. A falešný, takový věci, co jsou v mobilech, jsou vždycky falešný. Jednou jsem ve městě viděl holku, která stála na chodníku a tvářila se hrozně otráveně. Pak jsem si všiml, že ji jiná holka fotí. Vždycky nejdřív něco dlouho nastavovala v mobilu a ta druhá se na ni netrpělivě šklebila a když už se měla fotit, našpulila rty a tvářila se, jako že je hrozně šťastná, že stojí na chodníku a nechává se fotit. Pak si ty dvě vyměnily místa a já šel pryč.

Včera

V promítárně je tma. Nějakej chlap, kterej tu připravoval promítačku, už odešel a já tam seděl sám, ve tmě, jenom světlo, který prosakuje z promítačky, se táhne vzduchem jako pavučiny. Film jede už asi hodinu a je přímo hroznej. Je mi z něj blbě, ale když se snažím si třeba číst, nejde mi to. Mám toho dost, knihy i filmu. Chci, aby skončil. Chci být pryč. Ale ono to neskončí. Ty maličkosti, který člověka denně štvou, ty ještě menší maličkosti, který mu snad i

dělají radost, a kromě toho to obrovský, nekonečný nic, který se táhne každým dnem, který dělá každej den zbytečnej, a člověku je z toho akorát blbě a bojí se. To nikdy neskončí. Tady ve tmě, jenom s těma svítícíma pavučinama, se cítím jako zamotanej v síti a nevím, jak pryč. Pozoruju hlavy dole v hledišti a opakuju si, že musím něco udělat, ale jsem na to moc zbabělej. Potřebuju, aby se stalo něco, co si můžu pamatovat, protože když se snažím vzpomenout si na cokoli, nedokážu to. Všechny dny splývají a já akorát rozpoznám, že jsou všechny zbytečný. Promítačka mi svítí do očí, film řve, já všeho lituju a chci pryč.

Dnes

Autobus zastavil, zasyčel a otevřely se dveře. Všichni, co v něm zbývali, vstali a vyhrnuli se ven, poslední šel ten chlap, kterýho občas zdravím, a jeho baloňák za ním šuměl, jak se vyhoupl ze sedadla a šel ke dveřím. Když prošel kolem mě, kývli jsme na sebe. Vyšel jsem za ním na ulici a musel jsem si zapnout kabát, protože ráno byla ještě zima a vítr štípal. Pan Baloňák zmizel za rohem a já si řekl, že až se zase potkáme, prohodím s ním pár slov. Snažil jsem se nevnímat chladnej vítr, kterej mi profukoval snad i knoflíkovými dírkama. Zahnul jsem za roh a málem srazil ženskou s kočárkem. Neomluvil jsem se, pokračoval dál a snažil se dívat se jinam. Hned jsem věděl, že kvůli tomu budu mít ještě dlouho blbej pocit. Došel jsem ke kinu, chvílku jen stál na místě a botou rozrejpával trávu, co roste ve spárech chodníku. Šel jsem dál. Otevřel jsem zelený plechový dveře, vstup pro zaměstnance, a vešel do kina.